

Но Тото все върви и върви, прѣодолявайки умората и чувствувайки въ сърцето си биенето на малкото Нинино сърчице. Ала току изеднажъ то прѣстана да тупти. Малкитѣ ржчици все още продължаваха яко да обвиватъ шията му, макаръ сега да я стискаха като студень чиликъ, а главата на момичето овисна на една страна.

Тото изпищѣ, сѣкашъ му се скжса нѣкоя жила, но още по-здрово притисна къмъ себе си неподвижното тѣло на дѣвойчето и тръгна нататъкъ по безкрайната равнина, подъ виящитѣ се снѣжни парцали, подъ писъка и воя на разярената, като гладень вълкъ, буря.

И върви, все върви. Вървѣ, докато не изстинаха мускулитѣ му, докато не изстина кръвта въ жилитѣ му.

И тогава той падна, все още стийкайки въ ржчѣтѣ си вкаменения, вцѣпилия се въ шията му трупъ на Нина.

И скоро снѣгътъ ги съвсѣмъ покри . . .

